

Золота медаль Національної музикальної академії ім. М. Лисенка у Львові, як найвища оціна цього інституту, була 11 жовтня 2002 року надана знаменитому українському композитору, народному художнику України Миколу Колессові. Лауреат, учавшись на перелому 20-х і 30-х років композицію у Праги у Вітезслава Новака, був у офіційному виступу між іншими привітанний також музикологом Петром Х. Каліним іменем брненских музикознавцев. У офіційному виступу приємно несподіваний композитор докладно подякував на безперебійної чеської мові. У офіційному прояву, який наслідував, Микола Філаретович не забув поговорити про свої топлі відносини до чеських земель: „За то, що я є, я вдячним до великої міри якраз чеської музичної культурі. Нехай живе чеська музика, нехай живе чеський народ!“

У неофіційної частині святочного після обіду лауреат з апетитом заспівав пісню *Ó Velvary, kde jsou mé tovary*, говорив про те, як він дуже рад, що навчався щойно у Праги та ні у Вієни, як ряд його галицьких колегів і заявив що Прага – його друге рідне місто. Далі Микола Колесса зазгадував на зустрічі з своїм празьким вчителем Вітезславом Новаком, зі своїми молодшими однокурсниками Олександром Мойзесом і Євгеном Сухонем, навіть і на зустріч з Леошем Яначеком. Одночасно композитор зітхнув понад тем що ні одного, кого він у Чехословаччині знав, вже кілька років немає між нами.

Микола Філаретович цього року у грудні у не звичайної психичної та фізичної свіжості доживає прекрасних 99 років. Пане Колессо, многая літа!

Сімона Седлачкова

Zlatá medaile Národní hudební akademie Mykoly Lysenka ve Lvově, jakožto nejvyšší ocenění této instituce, byla dne 11. října 2002 udělena významnému ukrajinskému skladateli, národnímu umělci Ukrajiny Mykolu Kolessovi. Laureát, který studoval na přelomu dvacátých a třicátých let 20. století skladbu v Praze u Vítězslava Nováka, byl v oficiálním výstupu mimo jinými pozdraven i muzikologem Petrem Ch. Kalinou jménem brněnských hudebních vědců. Za českou zdravici příjemně překvapený skladatel obsáhle poděkoval brilantní češtinou. V oficiálním projevu, který následoval, Mykola Filaretovyč neopomněl pohovořit o svém vřelém vztahu k českým zemím: „Za to, co jsem, vděčím do velké míry právě české hudební kultuře. Ať žije česká hudba, ať žije český lid!“

V neoficiální části slavnostního odpoledne si potom laureát s chutí zazpíval píseň *Ó Velvary, kde jsou mé tolary*, hovořil o tom, jak je rád, že studoval právě v Praze a nikoliv ve Vídni, jako řada jeho Halyčských kolegů, a prohlásil, že Prahu považuje za své druhé rodné město. Dále Mykola Kolessa zavzpomínal na setkávání se svým pražským učitelem Vítězslavem Novákem, se svými mladšími spolužáky Alexandrem Moyzesem a Eugenem Suchoněm, a dokonce i na setkání s Leošem Janáčkem. Zároveň si skladatel povzdechl nad tím, že ani jeden z těch, koho v Československu znal, není bohužel už řadu let mezi živými.

Mykola Filaretovyč se letos v prosinci v neobyčejné psychické i fyzické svěžesti dožívá krásných 99 let. Pane Kolesso, mnohaja lita!

Simona Sedláčková